

בהר וקרוי כיתף (כתף) — זרוע אבנים שהיה עלינו לסקלן.
 דרומית למושבה לכיוון כפר-גלעד, היתה חלקה הקרויה
 אדמת-המים ובפי האכרים — וואסר בודען, הגבעה המאכ-
 לסת כיום את כפר-גלעד היתה חלקתנו הקרויה אדמת-
 ההר, מעבר לואדי בקרבת איבל (אבל בית מעכה), היתה
 הזיקרה והיתה הכורדיה והיתה החכורה, אדמתה סידית
 וגידלנו בה קטניות: עדשים או כרשינה (קטנית דומה ב-
 גודלה לעדשים ומשמשת למאכל הבקר). ועוד היה הכרום
 והכתים. החמרה — כיום מעיין-ברוך — אדמתה מישורית
 אדומה, מרוחקת ביותר (גובלת בחצבני), לא היתה מחולקת
 בין האכרים. לימים, באו כמה משפחות צעירות למושבה,
 קבלו קרקעות ועיבדו גם את אדמת חמרה. יהודה הצטרף
 גם הוא אליהם. היה יוצא לשדה מבעוד לילה כדי להגיע —
 לאחר שעתיים רכיבה כשהסוסים גוררים את המחרשה ונוש-
 אים על גבם את שקי הזרעים — ולהתחיל בעבודה עם אור
 היום, שאם לא כן מה אפשר היה להספיק בימי החורף
 הקצרים? ואם לא די בכל הקרקעות ושמותיהם שהזכרתי, היו עוד
 חלקות בלתי מעובדות מאדמת תל-חי (אז — טלחה), וגם
 לשם הגענו. בקיצור, התאבון לקרקע היה גדול ועבודה לא
 חסרה.

בחורף בעונת הזריעה, היה יהודה הפלח ואני — רק
 ה"עוזרת" שלו.

עם ערב כשהיה חוזר מהשדה, היה מחליק ויורד מעל
 הסוס ונכנס ישר הביתה לשתות קודם כל, את ספל הקקאו
 שלו. ספל אדירים היה זה. ואמא עומדת על גבו ומאיצה
 בו לשתות עד תום. תפקידי אני היה להתיר את הסוסים,